

Cuprins

1. Alaiul Taximetristului : IUN 523 AD	11
2. Prinzînd în cursă un zburător : Decembrie 2001	37
3. Șmecherul : SEP 509–10 AD	72
4. Familia omului : Iunie 1987	100
5. Exilata : OCT 523 AD	132
6. Recuperatorul : Aprilie 2002	158
7. Tras pe Roată : 510–13 AD	187
8. Fișosul închipuit : Septembrie 1992	216
9. Avocatul din Chil : Fumărel 523–4 AD	251
10. Ghicitoarea : August 2002	279
11. Zona Interzisă : Fumărel 522 AD	314
12. Cartea lui Dave : Octombrie 2000	338
13. Noua Londră : MAR 524 AD	375
14. Ieșind din spatele volanului : Februarie 2003	407
15. Uciderea motoilor : IUN 524 AD	440
16. Produs în China : Octombrie 2003	469
<i>Glosar</i>	495

Hamsterenii se căzneau din greu să determine cu exactitate de cât timp locuia pe insulă, pentru că noțiunea de timp cronologic nu era prea înrădăcinată în adîncul lor. Effi, bunica lui Carl, îi povestise că era doar o mămică tînă ră cînd Drăguța Juli ajunsese pe insulă și că trebuiau să fie cam de aceeași vîrstă. Toată lumea știa de ce fusese exilată Drăguța Juli. Ea și soțul ei, Avocatul de Blunt, încălcaseră regulile PCO-ului trăind împreună, laolaltă cu copiii lor, sub același acoperiș. Purtarea lor dezgustătoare a fost adusă la cunoștința orașului prin decouri¹ și pancarte, pînă cînd niște rude de-ale lor au luat legea în propriile mîini. Au prins-o pe Drăguța Juli și au dus-o la docuri, unde au urcat-o într-un feribot care se îndrepta către sud. O bucată de vreme a fost ținută în Castelul Săltăreț din Chil, apoi, cînd soțul ei a aflat unde se găsea, a fost trimisă și mai departe, pe Ham.

Effi Dévúsh i-a mai povestit lui Carl că, în primii ani ai exilului ei, Drăguța Juli venea adesea în sat, tunînd și fulgerînd împotriva nedreptăților care i se făcuseră și încercînd să-i convingă pe hamstereni să se răzvrătească împotriva Avocatului din Chil. În cele din urmă, bătrînul Taximetrist, domnul Hurst, o avertizase că, dacă mai continua, nu avea altă alternativă decît s-o trimită înapoi la Londra pentru o judecată oficială. Înțelegînd că asta ar fi însemnat tortura și, foarte probabil, trasul pe roată, din acel moment Drăguța Juli se retrăsese în izolarea ei plină de neliniște. Cînd a ajuns pe Ham, sub auspicii asemănătoare, Antonë Böm a încercat să-i cîștige încrederea. Cunoștea persoane din anturajul ei din capitală și putea să pălăvrăgească cu ea în felul în care fusese obișnuită. Însă drăguța de stirpe aleasă n-a prea avut încredere într-un biet profesor și l-a îndepărtat.

Carl Dévúsh și Antonë Böm fuseseră chemați în adăpostul otrăvit al Drăguței Juli printr-un bilet încredințat unei dădace. Au venit strecurîndu-se pe sub falezele Zonei Interzise, furișîndu-se și tîrîndu-se peste digurile năpădite

1. Aluzie la compania franceză de publicitate JCDecaux, care operează în peste patruzeci de țări, fiind a doua companie de publicitate *outdoor* din lume și prima din Europa.

de ierburi de mare și lipitori. Crabii fugeau din calea lor, în timp ce deasupra se auzeau țipetele neîncetate ale pescărușilor. S-au strecurat abil printre lujerii de pișcălici care, chiar și acum, înnegriți și găunoși, încă mai aveau puterea să rănească. Böm ciocăni politicos la ușa grosolan cioplită și o voce dinăuntru răspunse dogit: „Hai-năuntru“. În austeritatea interiorului zugrăvit în alb al micului semi, ferestrele fără obloane, acoperite cu piele de moto întinsă, lăsau să pătrundă o lumină rozalie. Mirosul înțepător de fecale umane, necunoscut în colibele hamsterenilor, îi asaltă pe vizitatori.

„Ia dă șezi, băiete!“, se răsti hîrca bătrîna, dar Carl era atît de dezorientat, încît îi trebuiră cîteva secunde ca să-și dea seama că lui i se adresa. „Taburetu“, se răsti ea din nou și, privind în jurul lui, îl văzu pe cel la care se referise ea și se prăbuși pe el. Drăguța Juli – tunica scurtă și jerpelită îi dădea la iveală brațele albe și picioarele pe care șerpuiau vene purpurii – se rezemă de un perete, în timp ce proful rămase în picioare în mijlocul încăperii. Văzînd-o de aproape pentru prima dată, Carl se miră cît de bine semăna Drăguța cu Șoferul: amîndoi aveau fețe prelungi, concave, cu arcade și bărbii ascuțite ca marginea unei farfurii. Fața hîrcii era ca o mască. Nu avea sprîncene, iar părul alb și pufos era tuns la un deget de țeasta noduroasă. Un strat gros de machiaj era întins ca o tencuială pe obrajii ei scofilciți. Purta niște cercei grei, colțuroși, ciopliți dintr-un lemn închis la culoare pe care Carl nu-l putea identifica, iar aceștia săpaseră șanțuri adînci în lobii urechilor ei. La fel de înaltă ca Șoferul, îi privea de sus și pe Carl, și pe Böm, ochii negri scînteindu-i în orbitele găunoase. Pentru Carl, avea înfățișarea nepămînteană a tuturor celor veniți de dincolo de insulă.

Holbîndu-se la podeaua de pămînt a camerei, astfel încît să evite ochii pătrunzători ai Exilatei, lui Carl îi atrase atenția o mașinărie ciudată din fierotenie, cu multe roțițe care se învîrteau și un cilindru zimțat care se rotea încet. Acestea erau discret legate de un disc alb, pe marginea căruia erau înscrise cifrele: 1, 2, 3 și așa mai departe.

„Care-i treaba, băiete? se rățoi Drăguța Juli. N-ai mai văzut nici un aparat de taxat pîn-acu’?“

Limba ei mokni era fluentă, felul ei de-a se purta, normal. În ciuda înfățișării sale excentrice, nu exista nici o urmă de nebunie.

„N-nu, mamă“, se bîlbîi Carl.

„Mamă! pufni ea. Mamă! Ascult-aci la mine, băiete, asta-i diferența dintre voi, golanii, și oamăni adevărați. Timpu', banii, distanța. Arată spre cadran: timpu' lu' Dave, nu al nostru. Banii lu' Dave, nu ai voștri, distanța lu' Dave îi cea pîn' la Noa Londră! Apoi se întoarse spre Böm: Așadar crezi în Dave, Böm?“, îl iscodi ea.

„Destul“, răspunse profesorul.

„Crezi în întoarcerea lui, crezi în minunile lui, crezi în Noa Londră?“,

„Mda, destul.“

Carl nu-l mai văzuse niciodată pe Böm atît de scump la vorbă.

„Păi și cum să face că Șoferu' vă crede zburători? Crezi, băiete?“, întrebă ea întorcîndu-se din nou spre Carl.

„Îhî, D-drăguță“, se bîlbîi el.

„Drăguță! scuipe ea cuvîntul. Oricum, contează dacă credeți, io nu pot să am D-a face cu zburători. Io nu pot să am D-a face cu ai dă nu-l includ pă Dave în tăte lucrările lor. Vă zîc io la amîn2, Șoferu' îi o scîrbă dă om. Nu-i credincios cu adăvărat. Nu-l include pă Dave în faptăle lui. Dave îi blînd, Dave N iubește K și cîn' am fi tăți Băiatu' Părdut“.

Fața hîrcii bătrîne căpătă o expresie în același timp melancolică și profundă. Transfigurată de dăvinitatea ei, își dădu seama Carl, era aproape frumoasă.

„Cred asta“, șopti Böm.

„Ei bine, Șoferu' nu crede, ș-o să vă bage-n cușcă înainte să plecați dă pă Am, așa că io o tre' să v-ajut. Ai tot dat tîrcoale p-aci dă fo patru ani, Böm, da' nu ț-am zîs nămik, n-așa?“,

„Mai nămik“, recunoscu Böm dînd trist din cap.

Hîrca bătrîna se aplecă de la marea ei înălțime și scotoci într-un ungher al încăperii, unde un morman de petice din pînză zăceau grămadă. Pe cînd cotrobăia printre ele, Drăguța Juli continuă:

„C nu v-am zîs niciodată îi că domnu' Greaves N-o adus mai mult dăcît plastic la schimb, N-o adus tăte iestea. Ținea în mîna o grămăjoară legată strîns cu sfoară. Sălățele, anunță ea, sălățele de la Londra, îi pretin, domnu' Greaves, nu f-un

aliat, ci amic. Desfăcu grămăjoara, iar Carl privi cu mirare teancurile de frunze subțiri ca foile de ceapă care ieșiră de acolo, fiecare din ele acoperită cu fonice lungi și subțiri. Așază-T, îi porunci Drăguța Juli lui Böm, așază-T pă podea. O să vă cetesc C mi-au spus bătrînii din Londra despre PCO și răstu'. Tre' să știți și voi 2.“

Doar atunci cînd era cu motoii Carl putea să fie el însuși și să-și accepte dorul secret de mamă. Motoii se adunau în șir într-un luminiș din pădure, sub lichidul de parbriz, cu spinările strălucind de umezeală. Cînd ploaia înceta, țepii lor prindeau strălucirea de wattmare ca pe niște giuvaiere. Motoii erau întotdeauna pregătiți să-l primească în giu-giulelile și hîrjonelile lor. Spre deosebire de hamstereni, motoii păstrau o evidență clară în legătură cu cine cui îi era mamă și tată, mergînd în urmă cu mai multe generații. Bătrînul Campion, care fusese în grija lui Symun, tatăl lui Carl, cînd acesta era copil, obișnuia să se ghemuiască în fața băiatului și, cu vocea sa cîntată și peltică, să recite genealogia motoilor: „Apoi Drăguța și Zăhărel l-au avut pă Iubițel, și Iubițel și Scumpi l-au avut pă Băietică, și Băietică și Păpușica l-au avut pă Pișpirel, și Pișpirel și Ciripica m-au avut pă mine. Faptul că nu erau decît cîteva nume pentru toți motoii care existau, existaseră și aveau să existe vreodată pe Ham, nu-l nedumerea pe animal. Reamintindu-și cine era, ochii albaștri ca de prunc ai bătrînului Campion căpătau o strălucire stranie, pe care nu o aveau de obicei.

Tații dăvini cei mai devotați Șoferului erau dispuși să ignore o astfel de dovadă a înțelepciunii motoilor, susținînd că delicatețea relațiilor intime ale acestora era doar o șmecherie mecanică. Însă Carl observase că, atunci cînd un moto era pus să se împerecheze cu un altul pe care îl considera nepotrivit, se stîrnea o motofurie înspăimîntătoare; iar Effi, bunica lui, îi spusese că motoii erau cei care-i instruiau în mod misterios pe paznicii lor cum anume să-i îngrijească. „Nu iegzîstă Am fără motoi, zisese ea adesea, nici un Am, doar pămînt pustiu.“

În ciclurile ce urmaseră plecării pedaloului Taxime-tristului în IUL, pe cînd hamsterenii își îndreptau atenția către pregătirile de fumărel, Carl stătea din ce în ce mai mult cu motoii. Căuta șirul care se deplasa pe cîmpurile secerate împrăștiind bălegar și, cu încuviințarea bătrînului Campion, lua cîte un moped – de obicei pe Dulcica sau pe Tigru – ca să-l însoțească în plimbările sale. În ciuda obiecțiilor taților, Bert Ridmun, fratele lui vitreg, îl însoțea și el în excursiile făcute de-a lungul țărmului dantelat al Porții, unde cioturile putrede ale frunzarilor-foșnitori se scufundau în lagună. În această izolare neobișnuită, Carl îl încuraja pe Bert să i se alătore la călăritul motoilor, așa cum obișnuiau pe cînd erau mici. Dacă animalele mai bătrîne s-ar fi opus unui astfel de tratament, mopedul îl accepta docil, dîndu-i chiar voie lui Carl să-l mîne cîtiva pași în mare. Aici, pe jumătate înotînd, pe jumătate pășind prin valuri, mopedul îl purta pe băiat prin apele liniștite ale lagunei.

Într-o zi, spre sfîrșitul celui de-al doilea tarif, se plimbau împreună, călare pe Tigru. După ce făcură vreo cîteva sute de pași în jurul promontoriului, băieții observară că întreaga populație se strînsese în fața Adăpostului. Tăticii, mămicile și dădacele ascultau vrăjiți una din efuziunile spontane ale Șoferului, în timp ce, în ciuda scatoalcelor primite de la tații lor, copiii mai mici jucau atinsea. Unul sau doi motoi pășteau iarba cu boturile murdare de verdeață.

Carl și Bert se lăsară să alunece de pe spinarea Tigrului și, apropiindu-se, auziră vocea furioasă a Șoferului înălțîndu-se deasupra capetelor plecate ale hamsterenilor. Stătea cu fața spre coliba scundă din lemn, cu spatele spre auditoriu, cu ochii ațintiți în oglinda lui. Vocea adîncă îi răsuna din coșul pieptului :

„Nu-i de-ajuns! Cunoașterea voastră nu-i de-ajuns! Nu i-am denigrat niciodată pe motoi, pasagerii mei, totuși, în acele pasaje ale Cărții care-l descriu pe moto, e clar că Dave nu s-a referit la aceste... creaturi, ci la mijloacele de deplasare pe care le-am văzut pe străzile Noii Londre. Cunosc atașamentul vostru față de aceste animale și știu în ce măsură depindeți

de ele ; însă trebuie să înțelegeți că uleiul lor nu se mai cere prin alte părți ale Angului ; există diverse alte tipuri de combustibil – ceară de albine, grăsime animală și lucruri de genul asta – cu care să se producă lectricitatea. Prin faptul că acceptă uleiul în locul gologanilor de chirie Taximetrul Domnului meu vă sprijină ca și când ați fi orfanii cei mai oropsiți !“

Șoferul se opri și aruncă un ochi de șoim asupra congregației ; nu se auzea nici măcar un murmur de dezaprobare, așa că vorbi mai departe :

„De când am venit printre voi și am abolit prostul obicei al ungerii, mult mai mulți prunci de-ai voștri au supraviețuit !“

În acest caz chiar așa stăteau lucrurile, dovada se afla chiar în spatele lui : o liotă de prunci și ținci care-i depășeau numeric pe ceilalți hamstereni.

„Știți cu toții, continuă Șoferul coborînd și mai mult vocea, că va trebui să vă schimbați dacă insula va fi nevoită să întrețină o populație atît de numeroasă. Domnul Greaves e gata să plătească pentru și mai multă burbăroasă și cărămizi londoneze dacă vă sporiți hărnicia. E gata să plătească și pentru penele păsărilor de mare ; însă nu vă va mai oferi un preț bun pentru uleiul acestor... acestor... jivine aiuristice !“

La aceste cuvinte hamsterenii scoaseră un geamăt prelung, dar Șoferul, stăpînind ritmul propriului discurs, nu permise nici o întrerupere :

„Da, da, jivine aiuristice, cu pelticăiala lor infantilă și trupurile lor grosolane. Tre' să vă ieliberați din sclavie, spuse el, începînd să alunece, pentru un efect mai puternic, spre graiul mokni. Știți cu tății asta, tre' să apucați pă calea cea 9, alfel Noa Londră n-o să S mai construiască niciodată. Tre' să urmați Cartea, alfel o să fiți siliți să plecați dă pă Am, știți asta.“

Deodată se opri, văzîndu-i pe Carl și pe Bert care încercau să se alăture neobservați ultimelor rînduri ale mulțimii.

Șoferul avea talentul să încorporeze în discursul său fenomene întîmplătoare – țipătul unei păsări, forma unui nor, chiar și zgomotul unui val care se spărgea de recif –, lucru care îi impresiona la culme pe hamstereni. Așa se